ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ PAUL—LOUIS HERVIER

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

Ἀπὸ τὸν κῆπο ποὺ ἦταν πρὸς τὸ δρόμο, ὁ Ρενὲ κυττοῦσε μιὰ νέα γυναίκα ποὺ σκυμένη πλάϊ σ' ἕνα αὐτοκίνητο προσπαθοῦσε κάτι νὰ διορθώση. Μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῆς ἀναδενδράδος, ὁ Ρενέ, μποροῦσε νὰ τήν βλέπη, χωρὶς νὰ φαίνεται. Ἡ νέα ἐκείνη γυναίκα ἔκανε ἔξαφνα μιὰ χειρονομία ἀπογοητεύσεως καὶ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ χέρια ἀκίνητα ἐμπρὸς στὴν μηχανή. Ὁ Ρενὲ προχώρησε τότε μερικὰ βήματα, καὶ τῆς ἐφώναξε :

— Ἐπάθατε καμμιὰ βλάβη, κυρία ;

Ἡ νέα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ κοὐνησε καταφατικά.

— Μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτα ; ξαναρώτησε ὁ Ρενέ.

Τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωση τὸ λεπτὸ προσωπάκι της ποὺ τὸ φώτιζαν δυὸ μάτια γαλανά, βαθειά, ἀπέραντα... Μολαταῦτα δὲν τῆς μίλησε ζητῶντας ἐρωτικὴ περιπέτεια. Ἄ ! Ὄχι ! Δὲν εἶχε αὐτοεξορισθεῖ ἀπὸ τὶς μεγαλουπόλεις, μέσα στὴν ἀπόμερη, ἐρημικὴ αὐτὴ γωνιά, γιὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ μὲ τὴν πρώτη συνάντηση γυναικός. Ὄχι... Ἁπλῶς ἦταν φιλάνθρωπος, εὐγενικός, ὑποχρεωτικός καὶ τίποτε ἄλλο...

Ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους, ὁ οὐρανὸς ἐσκοτείνιαζε γεμάτος ἀπὸ σύννεφα βαρειὰ καὶ ἀπειλητικά. Φαινόταν πὼς θἄβρεχε καὶ ὁ Ρενὲ ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἄγνωστη κυρία.

Τὴν χαιρέτησε εὐγενικὰ κ' ἔπειτα τὴ ρώτησε :

— Νομίζετε πῶς ἔχει πάθει σοβαρὴ βλάβη ;

— Ὄχι, δὲν εἶνε σοβαρή, εἶπεν αὐτή. Ἐντούτοις μόνον ἕνας μηχανικὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ. Τὰ μπουζί μου δὲν δουλεύουν πιά. Μήπως ὑπάρχει κανένα γκαράζ ἐδῶ κοντά ;

— Ὄχι, δυστυχῶς, κυρία. Ἐδῶ εἶνε ἡ ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἀπέχουμε τέσσερα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Πολεῦμιὲ καὶ τὸ κοντηνότερο γκαράζ βρίσκεται πολὺ μακρυά, στὸ Σαὶν Ζερμαίν, πλησίον στὸ Χρυσὸ Βουνό. Ἔχετε πάρει ἕναν δρόμο ποὺ δὲν ἔχει καθόλου κίνησι.

— Τότε τί θὰ κάνω ;

— Θὰ προγευματίσετε ἥσυχα-ἥσυχα ἐνῶ ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι τοῦ αὐτοκινήτου σας.

— Δεῖξτε μου τότε κανένα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντά.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε νὰ παρακαθήσετε στὸ μέτριο πρόγευμα ἑνὸς ἐρημίτου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γερωϋπηρέτης μου, ὁ Σάρλ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε μηχανικὸς στὸ Σαὶν Ζερμαὶν θὰ κάνῃ ὅτι χρειάζεται.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὸ γεῦμα ἦταν ἁπλὸ καὶ εὔθυμο. Ὁ Ρενὲ συνειθισμένος στὴν σιωπή, βυθίστηκε σὲ συλλογισμούς... Ἔδινε ἔτσι εὐκαιρία στὴν νέα νὰ μιλῇ μὲ τὴν θερμή, παιγνιδιάρικη καὶ πειστικὴ φωνή της.

— Φέρε μιὰ μπουχάλα παλιὸ κρασὶ τοῦ Σατενὲλ τοῦ Πάπα, εἶπε σιγὰ ὁ Ρενὲ στὸ αὐτὶ τοῦ γέρω Σάρλ ποὺ τὸν κύταζε μὲ ἔκπληξι.

Ἡ γυναίκα ἔπιε ἀπὸ τὸ κρασὶ αὐτὸ καὶ τὰ μάτια της ἄρχισαν νὰ γυαλοκοποῦν. Τὴν εἶχε πιάσει ἕνας ἀλλόκοτος ἐνθουσιασμὸς καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορία της.

— Εἶμαι, ξέρετε, ἡ γραμματεὺς τοῦ κυρίου Παρμαντέν. Θὰ τὸν γνωρίζετε ἐξ ἀκοῆς, ὑποθέτω. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μεγαλοφυής, ἔχει μιὰ ἱκανότητα καταπληκτική. Ἀνακαλύπτει διαρκῶς νέες ἐπιχειρήσεις καὶ δημιουργεῖ περιουσίες γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς πελάτες του. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανη ποὺ συνεργάζομαι μαζύ του. Τώρα λανσάρει τὰ πετρέλαια τῆς «Φονταίν». Πρόκειται γιὰ μιὰ τεραστία ἐπιχείρησι, τῆς ὁποίας ἐμεῖς ἔχουμε ὅλες τὶς μετοχές. Ὅσοι ἐγγραφοῦν γιὰ τὶς μετοχὲς αὐτὲς θὰ κάνουν μεγάλες περιουσίες. Ὁ δικός μου ὁ ρόλος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ψάχνω νὰ βρίσκω πελάτες στὰ κατώτερα στρώματα, στοὺς χωριάτες τῆς ὑπαίθρου... Ἀγαπῶ πολὺ τὴν ζωὴ τῆς δράσεως, δὲν κουράζομαι καθόλου νὰ τρέχω καὶ νὰ ἐνεργῶ. Σπανίως γυρίζω χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ χωρὶς νὰ κουβαλήσω στὸν κύριο Παρμαντὲν σημαντικὲς καταθέσεις.

Ὁ Ρενὲ διεσκέδαζε, ἀκούγοντάς την μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον. Τῆς ἔκανε μάλιστα καὶ κάποια ἐρώτησι γιὰ τὰ πετρέλαια τῆς Φονταίν.

— Ἡ ἑταιρεία ἱδρύθη ἤδη, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Αἱ γαιοτρήσεις ποὺ ἔγιναν ἕως τώρα ἔδωσαν καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀνοίξαμε πολλὰ πηγάδια καὶ ἀρχίσαμε νὰ τὰ ἐκμεταλλευόμαστε. Ὑπολογίζομε ὅτι ὡς τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ ἔχουμε ἀπόδοσι 30 ο)ο ἡ ὁποία δὲν θ' ἀργήσῃ ν' αὐξηθῇ. Εἶνε βλέπετε, ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία !...

— Λαμπρά !... Πολὺ ὡραῖα !... εἶπε ὁ Ρενὲ κυττάζοντάς την μ' ἐνδιαφέρον.

Στὰ ἐπιδόρπια, ἐμπρὸς στὰ ροδοκόκκινα φροῦτα τοῦ μικροῦ του κήπου ὁ Ρενὲ διηγήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του τὴν ἱστορία του :

— Ἔζησα πολὺ στὸ Παρίσι, ἄλλοτε. Δοκίμασα πολλὰ βάσανα καὶ στενοχώριες ἀνεκδιήγητες. Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ ζήσω ἐδῶ πέρα, στὴν μοναξιά, μέσα στὰ δένδρα, στὰ λουλούδια...

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὁ γέρω-Σάρλ φώναξε μὲ τὸ αἰώνιο δύσθυμο ὕφος του :

— Τὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας εἶνε ἕτοιμο !...

— Πηγαίνετε ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε πῶς πῆγε ἡ ἐπισκευὴ τοῦ αὐτοκινήτου σας, εἶπε ὁ Ρενὲ στὴν νέα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ γράψω ἕνα γράμμα, μιὰ παραγγελία, στὸν ἔμπορο τῶν δημητριακῶν, τὴν ὁποία θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν δὲν εἶνε ἀδιακρισία, νὰ τὴν ρίξτε στὸ ταχυδρομεῖο τῆς πρώτης πόλεως ποὺ θὰ βρῆτε μπροστά σας.

— Ἀλλὰ ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Ρενὲ δὲν ἐκάθησε νὰ γράψῃ. Ἔμεινε κάμποσην ὥρα σκεπτικὸς καὶ ρεμβάζων. Ἐσκεπτόταν τὸ Παρίσι, τὶς διασκεδάσεις του, τὴν σημερινὴ ἐρημιά του, τὴν ὡραία σιλουέττα τῆς ἀγνώστου, τὴν γλυκειὰ φωνή της καὶ τὸ βλέμμα της ποὺ ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε ἰδῇ μέσα σ' αὐτὸ κάποιο χαμόγελο, χαρᾶς, λίγη τρυφερότητα... Μηχανικὰ ἐτράβηξε κοντά του τὴν ἐφημερίδα ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ ταχυδρόμος καὶ ποὺ ἀκόμη δὲν τὴν εἶχε διαβάσει. Οἱ τίτλοι τῶν διαφόρων εἰδήσεων ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἐμπρὸς στὰ μάτια του : «*Πυροκαϊά. Ἐπερώτησις στὴν Βουλή. Συνέδριο στὴν Λωζάνη. Ἀπεργία στὴν Ἀγγλία*»...

Ἔπειτα διάβασε τυχαίως τὴν ἀκόλουθη εἰδησοῦλα :

«*Ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καταζητεῖται, χωρὶς δυστυχῶς νὰ ἀνευρεθοῦν εἰσέτι τὰ ἴχνη της, κάποια, νέα, ὀνόματι, Σελὶν Ντομανὲτ εἴκοσι ἓξ ἐτῶν, ἡ ὁποία διατρέχει τὰς ἐπαρχίας διανέμουσα εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς μετοχὰς ἐπιχειρήσεων, μὴ ἔχουσας οὐδεμίαν ἀξίαν καὶ λαμβάνουσα παρ' αὐτῶν χρήματα ἢ μετοχὰς ἀνατιμημένας. Τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα κατώρθωσε διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ ὑπεξαιρέσῃ ὑπολογίζονται ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον !...*»

Ὁ Ρενὲ ἐσάστισε. Ἐπρόκειτο ἀναμφιβόλως περὶ τῆς συνδαιτημόνος του. Ἡ καταζητουμένη ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια, ἡ γοητευτικὴ καὶ δροσερὴ νέα. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ νέα ἐγύριζε μὲ τὸ πρόσωπο χαρούμενο στὴν σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ ξαναφύγῃ.

— Ὦ ! Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ κύριε ! εἶπε στὸν Ρενέ. Μοῦ ἐκάνατε μιὰ πολὺ μεγάλη ἐκδούλευσι. Ἐὰν ποτὲ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ κι' ἐγὼ εὐχάριστη καὶ χρήσιμη θὰ τὸ ἔκανα εὐχαρίστως.

Ὁ Ρενὲ αἰσθάνθηκε ζωηρὴ εὐγνωμοσύνη γιατὶ δὲν τοῦ ἐπρότεινε κι' αὐτουνοῦ νὰ τοῦ δώσῃ μετοχὲς τῶν πετρελαίων τῆς Φονταίν, ὅπως στοὺς χωριάτες. Ἐκείνη ἐξακολούθησε :

— Ἐὰν ἡ δουλειές μου μὲ ξαναφέρουν ἄλλη φορὰ ἀπὸ ἐδῶ θὰ περάσω νὰ σᾶς ἰδῶ. Τὸ πρόγευμά σας ἦταν θαυμάσιο.

Τοῦ ἄπλωσε κατόπιν τὸ χέρι της μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Φαινόταν γεμάτη συγκίνησι. Εὐχόταν νὰ ξανασυναντηθοῦν καὶ ἡ καρδιά της ἐχτυποῦσε ἴσως πιὸ δυνατὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Ἀντίο δεσποινὶς Σελὶν Ντομανέτ !... τῆς εἶπε ὁ Ρενὲ ἀργὰ-ἀργά. Ἀντίο !... Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποὺ θὰ σᾶς κάνω κακό. Ἀντίο πηγαίνετε στὸ δρόμο τοῦ πεπρωμένου σας.

Ἐκείνη ἐκοκίνησε καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Θέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ κοντοστάθηκε καὶ περιορίσθηκε νὰ φύγῃ βιαστικὰ καὶ βουβά, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξι... Τί νὰ τοῦ ἔλεγε ἄλλωστε ;

Κατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες, μπῆκε στὸ αὐτοκινητό της καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δρόμο τοῦ πεπρωμένου της...

Ὁ Ρενὲ τὴν ἄκουγε μὲ ἐνδιαφέρον...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Εἰδοποιήσατε ἢ γράψατ: στὰ γραφεῖα μας, Λέκα 7.